

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 3. De forma Confirmationis, & eiusdem accidentibus, seu ceremoniis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

per non tamen necessitate sacramenti, chrisma sit nouum illius anni, & vetus exuratur, ex cap. Literis De consecrat. dist. 7. & ex cap. Si quis de alio, dist. 4. sequenti.

RELIQVA PARS CAPITIS.

De materia Confirmati. nis propinqua.

Materiam confirmationis propinquam suamorum Pontificum, Conciliorum, & Patrum autoritate Bellarm. in citato libro de confirmatione cap. 8. pr. pos. 4. trahit esse vñtionem chrismatism, ad crucis figuram in fronte baptizati factam. Qua de re plenius Suarez disput. 33. sect. 3. Vbi vñtionem esse chrismatism bene ex eo probat: quod materia propinqua sacramenti sit actualis vsus materiae remotae, circa eum qui sacramentum recipit. Vnde sicut in baptisima materia propinqua est ablutio; ita & in confirmatione, est chrismatism vñtio. Atque quod ea fieri debeat ad figuram crucis idem probat, tum aliunde, tum ex communi Theologorum sententia; & ex forma essentiali huius sacramenti, qua talis materia verbis exprimitur. Illa enim est, Signo te signo crucis, & confirmo te chrismate salutis. In nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Quodq; demum fieri debeat in fronte constat ex sine, siue ex primario huius sacramenti effectus, qui est Spiritus sanctus datus ad robur, vt Christus ad aucter nomen Christi consecratur. Ideo enim vt habet Concil. Florent. in sess. 18. A. men. in fronte, vbi verecundia sedes est, confirmandus inungitur, nec Christi nomen confiteri erubescat: & praecipue crucem eius, quae Iudaeis est scandalum. Gentibus autem stultitia: propter quod crucis signo signatur.]

Vnde pro praxi colligi potest, sicut ad baptismum, tantum aquae requiritur & sufficit, quantum sat esse potest ad abluionem: sic etiam in hoc sacramento tantum chrismatism requiritur & sufficere, quantum esse potest ad vñtionem in figura crucis faciendam in fronte eius qui confirmatur. De quo in ead. sect. 4. Suarez Consequenter ex pontificali Romano addens, talem vñtionem debere fieri, pollice dexterae manus Episcopi intincto chrismate: idque necessarium esse necessitate praecipui: cum res sit grauis, seruata in Ecclesia, & praescripta in ritu administrandi hoc sacramentum. Non esse vero necessarium necessitate sacramenti: itaut sacramentum non debeat censeri nullum, si contingat eiusmodi vñtionem fieri alio digito. Secus esset autem, si ea fieret penicillo aut alio simili instrumento; quoniam cum aliqua impositione manuum administrandum est hoc sacramentum.

Quae minimum est illa qua vñtio ipsa perficitur: & de qua Bellarm. in cit. cap. nono, non longe ab initio, & Suarez in sequenti sect. 4. dicunt intelligi posse, illam impositionem manus, cum qua in Actis Apostolorum cap. 8. & 19. datus est Spiritus sanctus. Nec obstat quod in citato Concilio Florentino dicitur loco manus impositionis Apostolicae, dari in Ecclesia confirmationem. Nam, vt Suarez ibidem circa medium ait, verba ea possunt sic accipi, vt significent, non quidem sacramentum, quod in Ecclesia nunc datur, dicitur esse substantialiter ab eo, quod datum est ab Apostolis: sed quod etiam si Episcopi confirmantes, id nunc faciant vngendo, quod tunc Apostoli imponendo manus: non faciunt: men cum tanta spiritalium effectuum & gratiarum excellentia.

Quamuis autem non desint, qui intelligant eam manuum impositionem factam esse simpliciter ab Apostolis sine vñtionem (eorum meminit Suarez in eadem sectione non procul ab initio) tamen quia loca ex Actis Apostolorum ante memorata, Catholici ad hoc sacramentum solent accommodare: possumus retinere allatam interpretationem impositionis manuum de facta cu vñtionem, quandoquidem simplex manuum impositio sine vñtionem, non est Confirmationis sacramentum, sit patet ex antedictis: & confirmat receptus in Ecclesia vsus illud conferendi. Neque si concedamus factam ab Apostolis manuum impositionem fuisse simplicem, & nihilominus habuisse effectum, cuius antea meminimus: oborandi: ideo compellemur recedere a nostra sententia: quia tenere poterimus, quod Suarez habet

in ead. sect. 4. sub. finem. illud non fuisse factum iuxta legem & institutionem sacramentorum, sed praeter illam ex specialis commissione vel dispensatione Christi. Ideoque signum illud simplicis impositionis manuum, non fuisse verum Confirmationis sacramentum quoad substantiam, sed tantum quoad effectum: qui sicut per sacramentum Confirmationis ita & sine eo produci potuit Dei virtute: prout patet ex eo quod Apostoli induti sint virtute ex alto, Actorem 2. itemque illi qui in domo Cornelij ceceurionis (etiam ante susceptum baptismum) audierant D. Petrum praedicantem ex sequenti cap. 30. Videri potest in eadem sect. 4. Suarez.

CAPVT III.

De forma Confirmationis & eiusdem accidentibus seu ceremoniis.

SUMMARIUM.

12. Forma sacramenti confirmati. nis: & quod in ea debet fieri inuocatio sanctae Trinitatis.
13. Non est necesse eam proferi: vt bis indicatiui modi.
14. Vt vñtio fiat in fronte est necessaria confirmationis conditio, quantumcumque ea non exprimitur in forma.
15. Inter ceremonias confirmationis quatuor sunt quae eadem antecedunt.
16. Oratio quae in comitantur: vel sequuntur.

CONFIRMATIONIS formam Concil. Floren. in instruct. Armenorum decernit esse eam, cuius antea num. 9. meminimus, Signo te signo crucis & confirmo te chrismate salutis. In nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Circa quam notandum est primo eam esse constitutam essentiae huius sacramenti. Ad quod proinde nulla alia potest sufficere, nisi ei in sensu aequiualeat. De qua re plenius Suarez disput. 33. sect. 5.

Notandum est secundo, in ea cum expressione actionis sacramentalis, seu materiae propinqua (de qua in praeced. cap. parte posteriore) coniungi inuocationem sanctissimae Trinitatis: quia sacramentum istud perfectio quaedam est baptismi (prout dictum est à Melchiade Papa in epist. ad omnes Hispaniae Episcopos, quae habetur in tomo 1. Conciliorum) conferens baptizato robur ad standum in fide quam professus est in baptismo. Etenim sicut ad Imperatorem spectat, non solum signare militem, sed etiam armis competentibus eum instruere: ita etiam confectaneum fuit Christum Dominum per baptismum nos adscribere militiae suae: & per Confirmationem dare adiumentum militiae: Item sicut parens magnas facultates pupillo relinquens, ei statim prouidet de tutore: ita in hoc sacramento contentaneum fuit baptismi regeneratis dari Paraclitum, vt sit eis cunctos, consolator & tutor: prout memoratus Pontifex loco citato argumentatur.

Hinc igitur est, cur in administratione confirmationis perinde ac baptismi fiat expressa inuocatio sanctissimae Trinitatis, nempe quod sicut in baptismo fit professio fidei: ita & in confirmatione robur detur, non obstantibus huiusmodi impugnationibus, persistendi in eadem professione fidei: inter cuius mysteria, illud Trinitatis praecipuum est, & ceterorum fundamentum. Adde, quod sit etiam causa praecipua roboris spiritualis, quod datur in Confirmationis sacramento: finis item, ad quem idipsum ordinatur, sit vt homo ipsi sanctissimae Trinitati adhareat inseparabiliter.

Notandum tertio non esse necessario profertenda praedicta verba in praesenti indicatiui modi, Signo te, &c. satis esse, si dicatur per modum precatationis: nempe Signa illum Domine signo crucis: vel, signet te Deus sigillo fidei suae, in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Quod etiam notat Suarez in cit. sect. 5. non longe à fine. Et ratio est, quia nihil interest, an actio sacramentalis exprimitur in actu sacramentali secundario, qui exercetur à ministro: an in primario, qui exercetur à Deo. Quod confirmatur per ea quae in praeced. lib. c. 4. sectione posteriore dicta sunt, de forma baptismi

NAL
SIS
P...

baptismi, quæ ob paritatem rationis possunt ad formam Confirmationis accommodari.

14. Notandum est quarto, quod et si in propositis verbis nõ exprimitur sacramentalis vñctiois conditio qua fieri debet in fronte (sicut exprimitur ea, qua fieri debet ad signam crucis) illam tamen, sicut hanc, esse in praxi necessario seruandam. Quæ necessitas indicatur in cap. Nouissime, De consecr. dist. 5. cum vñctio chrismatismatis, qua ab episcopo inungitur baptizatus, distinguitur tanquam per propriam differentiam, ab ea qua idem inungitur à Presbytero; quod illa fiat in fronte, & hæc in vertice capitis: vnde licet colligere, quod non magis perficeretur hoc sacramentum, si in alia parte vñctio chrismatismatis ab Episcopo fieret, quam si Extrema vñctio à Sacerdote conferretur, inungendo alia membra, quam quæ in Rituali ecclesiastico determinantur. De quibus in sequenti tractatu.

15. Quod attinet ad sacramenti confirmationis accidentia seu ceremonias (de quibus Bella m. in eodem lib. De confirmatione cap. vltimo, & Suarez in sequenti disput. 37.) notandum est quatuor esse, quæ ante collationem confirmationis adhibentur in consecratione chrismatismatis. Prima est, vt benedicatur balsamum per orationes & signum crucis. Secunda, vt benedicatur oleum per orationes & signum crucis. Tertia, vt Episcopus aliquo res habet super ampullam chrismatismatis. Quarta, vt chrisma iam confectum salutetur ab Episcopo & Presbyteris his verbis, Ave sanctum chrisma. Quas ceremonias contra calumnias hæreticorum, defendunt memorati authores. Nobis sufficit esse in Ecclesia passim vñctatas.

16. Octo vero ceremonias esse Bellarm. meminit, quæ præter essentialiam, de qua prius dictum est, in collatione Confirmationis, aut post eam adhibentur. Prima est, vt susceptor seu patrinus adfit, de quo nonnulla præscribuntur, quæ videre potest qui volet apud Syluestrum in verbo Confirmatio diuina, in fine: & addere ex D. Tho. 3. par. quest. 72. artic. 10. ad 3. nihil referre siue masculus sit, siue femina qui in confirmatione suscipit, iuxta illud ad Coloss. tertio, In Christo Iesu, non est masculus nec femina. De affinitate spiritali quæ inde contrahi censetur, dicitur suo loco, cum de matrimonio.

Secunda est, vt dicantur ab Episcopo variæ preces super confirmandum, tam ante, quam post sacramenti collationem. Tertia, vt ab Episcopo pax confirmato detur in signum acceptæ gratiæ Spiritus sancti, cuius effectus pax est. Quarta, vt Episcopus confirmatum leuiter manu cadat, vt intelligat se ad ignominiam crucis, & verbera pro Christo sustinenda paratum esse debere. Quinta, vt iugetur frons fascia, ne chrisma distillet: quæ quandiu gestanda sit, indicandum est ex consuetudine recepta, & ex necessitate expectandi donec chrisma exsiccatum sit, iuxta ea quæ Suarez tradit loco cit. sect. 2. condit. 7. Sexta vt ad septem dies non lauetur caput seu frons. Septima vt in sabbatho Paschæ & Pentecostes detur confirmatio sicut & baptisma, cui adiungitur ad perfectionem & gratiæ incrementum. Octaua, vt à ieiunio & expiato à peccatis accipiatur, ex cap. Vt ieiunium: item quæ datur, ex cap. Vt Episcopi De consecr. dist. 5. In quibus tamen duabus postremis conditionibus postea facta est mutatio; in priore quidem quoad tempus: in posteriore vero quoad ieiunium, quemad. notat D. Tho. 3. p. q. 72. art. 12. ad 1. & c. Addens ad tertium, congruum tempus conficiendi chrismatismatis esse diem Comæ Domini. De quare plura Suarez in citata disput. 37. sect. 1. in quinta ceremonia: sicut & de oleo ac vase, in quo confici debet: quem confecturo relinquemus videndum.

Obiter autem monendum occurrit, quo tempore conficitur chrisma, Parochos debere ad illud sibi comparandum mittere, ex cap. Omni tempore De consecr. distinct. 4. nec ipsos posse vt alio in sua Ecclesia, quam consecrato à proprio Episcopo loci, ex cap.

Presbyteri eadem dist. distinct.

CAPVT IV.

De ministro confirmationis: deque eam suscipientibus.

SVMMARIVM.

- 17 Ordinarius confirmationis minister est Episcopus consecratus.
- 18 Extraordinarius ex commissione Papæ, potest esse Sacerdos.
- 19 Nulli non Sacerdoti potest tale ministerium committi.
- 20 Quicumque Episcopus est minister sufficiens ad validitatem huius sacramenti.
- 21 Quando contingat Episcopum peccare respectu istius ministerij sui.
- 22 Omnis baptizatus capax est suscipienda Confirmationis, ante baptismum vero susceptum, nullus.
- 23 Quo tempore Confirmationem pueris baptizatis conferri conueniens sit.
- 24 Nullus ordo, immo nec prima tonsura, suscipi debet ante confirmationem, etiamsi contra facere, non sit mortale de se.

De ministro confirmationis satis fuisse Suarez, disput. 36. Quid tenendum sit aliquot propositionibus indicabimus.

Prima est: Ordinariū ministrum confirmationis esse Episcopum consecratum. Pro qua varios auctores refert Greg. à Valent. to. 4. disput. 5. quest. 2. puncto 1. eamque late aduersus hæreticos propugnat Bellarm. lib. De confirm. cap. 12. & variis autoritatibus atq; rationibus stabilit Suarez loco cit. sect. 1. Sed sufficit nobis quod sit tenenda tanquam de fide, vt pote quæ definita est in Concilio Florentino in instruct. Armenorum, & in Concil. Trident. sess. 7. De confirm. can. 3. & sess. 23. cap. 4. & can. 7. Quibus adde canones qui habentur, De consecr. dist. 5. in principio. Adde & Ecclesiæ consuetudinem receptam, iam inde à temporibus Apostolorum, vt colligitur ex cap. 8. & 19. Actuum, vbi leguntur Apostolos confirmasse ab aliis baptizatos. Quod fecisse tanquam Episcopos communis Ecclesiæ consuetudo interpretata est. Quæ de re Suarez pluribus in citata disput. 36. sect. 1. dicto 2.

Secunda proposito est: Possesse simplicem Sacerdotem hoc sacramentum ministrare ex commissione Papæ. Hæc quoque vt certa tenenda est per decretum Concilij Florent. in citata instruct. Armenorum: quo Episcopus ita statuitur huius sacramenti minister, vt simul approbetur, quod aliquando per Apostolicæ Sedis dispensationem ex rationabili & vrgente admodum causa, simplex Sacerdos chrismate per Episcopum confecto, ministrat hoc ipsum confirmationis sacramentum. Cuius dispensationis exemplum habetur ex D. Gregorio in cap. Peruenit dist. 95. De quo late Suarez in sequenti sect. 2. Satis erit notare quod habet Greg. à Valent. loco cit. vtrūque esse ex institutione diuina; & vt Episcopus sit huius sacramenti minister ordinarius, ac in potestate propinqua per Episcopalem consecrationem suam: & vt Presbyter per characterem & ordinem suum sacerdotalem, sit extraordinarius minister, ac in potentia tantum remota: vt pote qui requirit dispensari secum à Summo Pontifice ex plenitudine suæ potestatis, ob necessitatem; cui Christus instituens hoc sacramentum, voluerit esse consultum. Quandoquidem conueniens fuit, vt in absentia Episcopi, fideles non carerent omni commoditate obtinendi istud sacramentum, & habendi sufficientem illius ministrum. Ad quod facit quod certum sit, ratione necessitatis ex Christi institutione, ministros baptismi dari non tantum ordinarios, sed etiam extraordinarios aliquos pro casu necessitatis, etiam laicos. Vnde sicut aliqui horum, in tali casu baptizans, non agit contra, sed secundum diuinam institutionem: ita nec simplex Sacerdos in simili casu ex dispensatione Papæ conferens confirmationem, prætergreditur Christi institutionem, sed illam exequitur, vt bene ait Gregor. à Valent. subiungens aliquos contrarios errores, post Sotum in 4. distinct. 7. quæ per vnicam art. 11. qui eos bene refert.

Tertia propositio est: Nulli clerico, neq; laico posse hoc ministerium committi, præterquam Sacerdoti: nec ab alio, quam à Summo Pontifice ex causa rationabili. Hanc